

Γιώργης Παυλόπουλος

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1943-2008

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

ΤΟ ΚΑΤΩΓΙ

ΕΡΗΜΟΝΗΣΟ

Τοῦτο τ' ἀκρογιάλι θαμμένο στὴ στάχτη
φύκια ξεριζωμένα ἀπὸ παλιές τρικυμίες
καὶ τὰ φτερά σου νεκρὰ στὸν ἀγέρα
ψηλὰ μὲ τὶς φωνές ποὺ δὲν προφτάνουν
νὰ γίνουν γλάρος κι ἄλλοτε
χρυσὰ καὶ μαῦρα στὸν ἀφρὸ
χωρὶς ξεκούραση, χωρὶς γαλήνη.
Καὶ τοῦτος ὁ κάβος στὸ Βοριά
σὰ ραχοκοκαλιὰ δεινόσαυρου
καθὼς γέρνει νὰ γλείψει στὰ νύχια του
τὸ αἶμα ἀπὸ τὰ σπαραγμένα περιστέρια μας.

Κάπου ἐδῶ

Κάπου ἐδῶ πλευρίσαμε ἀλαφρά, σιωπηλοὶ
κρύβοντας τὰ πρῶτα δάκρυα
πίκρα τῆς θύμησης ποὺ στεγνώνει
σὰν ἀλάτι στὸ κορμὶ καὶ γύρω στὰ χεῖλια
πίκρα τῆς μεγάλης ἐρημιᾶς
ὅπως ὅταν ξυλάρμενο σὲ βρίσκει τὸ βράδυ
καὶ γυρεύεις τ' ἀστέρια ποὺ ἀγάπησες πολὺ
μέσα σὲ κλειστὰ κοχύλια, βυθισμένα.
Κι ὀλοένα ἡ μουσικὴ ἀπ' τὰ κουπιὰ
καὶ τοῦ νεροῦ τὸ λίκνισμα στὰ πλάγια
μὲ τ' ὄνομά σου ποὺ πεταλούδιζε σπασμένο
παιγνίδι τῶν ἴσκιων, τῆς νυχτερίδας χορὸς.

Πῶς βρέθηκες
ἐδῶ πού τελειώνουν οἱ μέρες, ὁ καιρὸς κι ἡ θάλασσα
γυμνή κι ὀλομόναχη
μέσ στὸ βαθὺ κυμάτισμα τῆς πετρωμένης ἄμμου
μέσα στὰ σάπια φύκια ἴδιος ἀρχάγγελος
ματίζοντας τὰ τρυπημένα δίχτυα μας
ἐνῶ σὲ ταξιδεύει ὁ ὕπνος στὰ νησιά του.

Τί παλεύεις ἀπελπισμένη νὰ κρατηθεῖς
μέσ στὸν περίγυρο τῆς μνήμης σου
πού ὀλοένα στενεύει·
τί γυρεύεις κι ἔρχεσαι καὶ μᾶς ξυπνᾷς
μιὰ ὥρα περασμένα τὰ μεσάνυχτα
μὲ μιὰ φωνὴ πνιγμένου στὸ σκοτάδι
ἀφοῦ τὸ ξέρεις
δῶσαμε τ' ὄνομά σου στὸ καράβι μας
στὴν ψυχὴ μας,
πήραμε τὰ μαῦρα πέλαγα
κι οὔθε φυσήξει.

Κάποτε κιόλας ἀνάμεσα στὰ ξάρτια
καθὼς τραβᾷμε τὰ σκοινιά
τὰ δάκρυα μὲ προδίνουν.
Συλλογισμένος τὰ σφουγγίζω μὲ τὸ σκοῦφο μου
κι ὄλο ρωτάω
ἂν ἦσουν ὄνειρο στὴν πλώρη μας
ἂν ἦσουν...

Φθινόπωρο 1943

ΤΟ ΣΑΚΙ

ΤΟ ΒΑΓΟΝΙ

Κοιμᾶμαι μεσημέρι με τὴ Ρέα.

Κάποιος βγαίνει ἀπὸ τὶς πικροδάφνες
σκύβει καὶ τὴ φιλεῖ στὰ χεῖλη
τὰ φύλλα τρέμουνε με τὸν ἀέρα
Ρέα, ἔλα νὰ πᾶμε στὸ νερὸ τῆς ψιθυρίζει.

Ἐκείνη μισοξυπνάει χαμογελώντας
διστάζει καθὼς κοιτάζονται στὰ μάτια.
Ὅστόσο ξετυλίγει τὸν ἴσκιο τῆς προσεχτικᾶ
γύρω ἀπὸ τὸ κορμί μου —
τὸ χέρι τῆς ἀποτραβιέται
κι ἀφήνει λίγο φῶς μες στὸ δικό μου.

Κοιμᾶται καὶ μᾶς βλέπει
ξέρω τοῦ λέει πὼς μᾶς βλέπει
ἐνῶ με δείχνει πλάι τῆς
ἤσυχα πλαγιασμένον στὸ χορτάρι.

Θέλει νὰ φύγουνε μαζὶ
νὰ πᾶνε γιὰ παιχνίδια στὸ νερὸ
μὰ δὲν ἀποφασίζει καὶ φοβᾶται.
Φοβᾶται σάμπως νὰ ἔχουν πέσει
κι οἱ δυὸ στοῦ ὕπνου μου τὸ δίχτυ
καὶ δὲν μποροῦνε τώρα νὰ ξεφύγουν.

Ἐγὼ δὲ βλέπω τίποτε ἀπ' ὅλα τοῦτα
μήτε κοιμᾶμαι με τὴ Ρέα.

Φαντάζομαι μονάχα πράγματα
πὸ θὰ μποροῦσε νὰ ὀνειρευτεῖ ἐκείνη
ταξιδεύοντας ἀκόμη στὸν ὕπνο μου
σ' ἓνα βαγόνι μὲ φαντάρους
καθὼς μᾶς παίρνουν ὀλοένα γιὰ τὸν πόλεμο.

ΤΑ ΑΝΤΙΚΛΕΙΔΙΑ

Η ΣΤΑΧΤΗ

Στή Μήτσα

Φύσαγε ό άγέρας
άνέβαζε τή στάχτη τους
τήν πήγαινε στόν ούρανό
φοβόταν έκείνη φοβόταν
ούά φοβητσιάρα τής φώναζε

Πάψε τρελέ τοῦ έλεγε
δέν είμαστε πια στή γῆ
δέν έχουμε πια δέρμα
δέν έχουμε μαλλιά
δέν έχουμε μήτε μάτια

Γίναμε στάχτη τής έλεγε
όμως με βλέπεις και σε βλέπω
και μένει ακόμα ή αγάπη
πού δέν μπορεί νά γίνει στάχτη
και μένει ακόμα ή αγάπη

Είμαι ή στάχτη σου τοῦ έλεγε
και είσαι ή στάχτη μου
μά ποῦ άνεβαίνουμε ποῦ πᾶμε
κι όλο φυσάει κι όλο σε χάνω
ούά φοβητσιάρα τής φώναζε

Πάψε τρελέ τοῦ έλεγε

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΟΙ ΛΗΣΤΕΣ

Ήταν ένα παιδί και κάτω απ' τὸ κρεβάτι του
πλαγιάζανε τὶς νύχτες δυὸ ληστές.
Ἄκουγε κάθε νύχτα τὰ μαχαίρια τους
ἄκουγε τὰ σκοτεινά τους λόγια.
Κι ἔλεγε ὁ ἕνας νὰ τὸν πᾶμε στὰ βουνὰ
νὰ τὸν κάνουμε ληστή.
Κι ἔλεγε ὁ ἄλλος νὰ τοῦ βγάλουμε τὰ μάτια
νὰ τὸν κάνουμε ζητιάνο βιολιτζή.
Κάθε νύχτα τὸ παιδί τρελὸ ἀπὸ τὸ φόβο του
μέσ' ἀπὸ κάμαρες καὶ σκάλες καὶ διαδρόμους
τοὺς ξέφευγε γιὰ νὰ χωθεῖ στὴν ἀγκαλιά της.
Κι ἐκείνη τό 'παιρνε καὶ τὸ χᾶιδευε
τὸ κοίμιζε πάντα μὲ τὸ ἴδιο παραμῦθι:
Ήταν ένα παιδί και κάτω απ' τὸ κρεβάτι του
πλαγιάζανε τὶς νύχτες δυὸ ληστές.
Ἄκουγε κάθε νύχτα τὰ μαχαίρια τους
ἄκουγε τὰ σκοτεινά τους λόγια.
Κι ἔλεγε ὁ ἕνας νὰ τὸν πᾶμε στὰ βουνὰ
νὰ τὸν κάνουμε ληστή.
Κι ἔλεγε ὁ ἄλλος νὰ τοῦ βγάλουμε τὰ μάτια
νὰ τὸν κάνουμε ζητιάνο βιολιτζή.
Κάθε νύχτα τὸ παιδί τρελὸ ἀπὸ τὸ φόβο του
μέσ' ἀπὸ κάμαρες καὶ σκάλες καὶ διαδρόμους
τοὺς ξέφευγε γιὰ νὰ χωθεῖ στὴν ἀγκαλιά της.
Κι ἐκείνη τό 'παιρνε καὶ τὸ χᾶιδευε
τὸ κοίμιζε πάντα μὲ τὸ ἴδιο παραμῦθι:
Ήταν ένα παιδί και κάτω απ' τὸ κρεβάτι του
πλαγιάζανε τὶς νύχτες δυὸ ληστές...

ΤΑ ΑΝΤΙΚΛΕΙΔΙΑ

Ἐπιείκει ἡ Ποίηση εἶναι μιὰ πόρτα ἀνοιχτή.
Πολλοὶ κοιτάζουν μέσα χωρὶς νὰ βλέπουν
τίποτα καὶ προσπερνοῦνε. Ὅμως μερικοὶ
κάτι βλέπουν, τὸ μάτι τους ἀρπάζει κάτι
καὶ μαγεμένοι πηγαίνουν νὰ μποῦν.
Ἐπιείκει ἡ πόρτα τότε κλείνει. Χτυπᾶνε μὰ κανεὶς
δὲν τοὺς ἀνοίγει. Ψάχνουνε γιὰ τὸ κλειδί.
Κανεὶς δὲν ξέρει ποιὸς τὸ ἔχει. Ἀκόμη
καὶ τὴ ζωὴ τους κάποτε χαλᾶνε μάταια
γυρεύοντας τὸ μυστικὸ νὰ τὴν ἀνοίξουν.
Φτιάχνουν ἀντικλείδια. Προσπαθοῦν.
Ἐπιείκει ἡ πόρτα δὲν ἀνοίγει πιά. Δὲν ἀνοιξε ποτὲ
γιὰ ὅσους μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν στὸ βάθος.
Ἴσως τὰ ποιήματα ποὺ γράφτηκαν
ἀπὸ τότε ποὺ ὑπάρχει ὁ κόσμος
εἶναι μιὰ ἀτέλειωτη ἀρμαθιὰ ἀντικλείδια
γιὰ ν' ἀνοίξουμε τὴν πόρτα τῆς Ποίησης.

Μὰ ἡ Ποίηση εἶναι μιὰ πόρτα ἀνοιχτή.

ΛΙΓΟΣ ΑΜΜΟΣ

ΤΗΣ ΓΥΦΤΙΣΣΑΣ

Στήν Άνθη

Εἶπα σὲ μιὰ Γύφτισσα
θέλω νὰ γίνω γύφτος
νὰ σὲ πάρω

Μπορεῖς μοῦ λέει νὰ φᾶς γιὰ βράδου
χόρτα πικρὰ χωρὶς ἀλάτι
κι ἔπειτα νὰ πλαγιάσεις;

Μπορῶ τῆς λέω

Μπορεῖς μοῦ λέει νὰ πλαγιάσεις
χωρὶς νὰ κλαῖς ἀπὸ τὸ κρῦο
πάνω στὴν παγωμένη λάσπη;

Μπορῶ τῆς λέω

Μπορεῖς μοῦ λέει πάνω στὴ λάσπη
νὰ μοῦ ἀνάψεις τὸ κορμὶ
καὶ νὰ τὸ κάνεις στάχτη;

Αὐτὸ κι ἂν τὸ μπορῶ τῆς λέω

Μπορεῖς μοῦ λέει τὴ στάχτη μου
νὰ τὴ ρίχνεις στὸ κρασί σου
γιὰ νὰ μεθᾶς πολὺ, νὰ μὲ ξεχνᾶς;

”Ὅχι αὐτό, δὲν τὸ μπορῶ τῆς λέω

Γύφτος δὲ γίνεσαι μοῦ λέει.

ΘΕΩΡΗΜΑ

Τὸ ἕνα ἦταν ὄνειρο μιᾶς γυναίκας
τὸ ἄλλο ἦταν ὄνειρο ἐνὸς ἄντρα.
Μιὰ νύχτα μπῆκαν σὲ μιὰ κάμαρα
καὶ γδύθηκαν καὶ ἀγαπήθηκαν πολὺ
καὶ σμίζανε γιὰ πάντα σ' ἕνα ὄνειρο.
Τώρα ὅμως δὲν τὸ ἔβλεπαν
μήτε ἡ γυναίκα μήτε ὁ ἄντρας
ἐπειδὴ καὶ οἱ δυὸ μαζὶ
δὲν μποροῦσαν πιά νὰ ἰδοῦν
τὸ ἴδιο ὄνειρο.
Μποροῦσαν μόνο νὰ τὸ φανταστοῦν
ἀγκαλιασμένοι στὸ σκοτάδι.

ΓΙΑ ΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΡΘΕ
ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΩΝ ΜΑΚΑΡΩΝ

Ποῦ ἀνεβαίνω καὶ τί γυρεύω
πάνω σ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ βουνό.

Ὅσο κι ἂν κράτησα καθαρὴ τὴν ψυχὴ μου
ποτὲ δὲν θὰ φτάσω στὴν ἄσπιλη κορφὴ
ἐκεῖ ποὺ σμίγουν ἡ φωτιὰ καὶ τὸ χιόνι.

Κάτω ἡ θάλασσα μὲ τὰ λουλούδια τῆς
ἡ γῆ μὲ τὰ φρούτα καὶ τὰ πουλιά τῆς
καὶ πάνω τὸ ποτάμι τ' οὐρανοῦ γεμάτο ψάρια
ἔχουν τώρα χαθεῖ.

Βρέχει αἰώνια στάχτη καὶ τίποτα δὲν βλέπω πιὰ.
Ὅλη μου ἡ γνώση εἶναι ἄχρηστη.
Ἐκεῖνο μόνο ποὺ μοῦ ἔμεινε
εἶναι ἡ ἀγάπη μου γιὰ Σένα.
Κι Ἐσὺ δὲν εἶσαι δῶ νὰ μοῦ κρατᾷς τὸ χέρι.

Τένδε, Τενερίφη, Μάης 1995

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ;

ΤΟ ΔΙΑΦΑΝΟ ΜΕΤΑΞΙ

’Από τὸ ἓνα μέρος οἱ δύο τους
νὰ ἔχουνε δοθεῖ σὰν ἄλλοτε στὸν ἔρωτα.
Κι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ δύο τους πάλι
ἀσάλευτοι τῶρα νὰ κοιτάζουν.
Κοίταζαν τὰ διψασμένα σώματα
ποὺ ἦσαντε κάποτε
κοίταζαν τὴν ἡδονή τους καὶ ποθοῦσανε
καὶ λιώνανε νὰ σμίξουνε μαζί τους.
’Ομως ἀνάμεσά τους ἓνα μετάξι διάφανο
σχεδὸν ἀόρατο, τοὺς χῶριζε γιὰ πάντα.

Γύρισε τότε καὶ τοῦ ἔδωσε μὲ δάκρυα στὰ μάτια
ἓνα φιλὶ ποὺ ἔκοβε τὰ χεῖλη σὰν μαχαίρι.
Τὸ πῆρε καὶ ἀρχίζοντας νὰ σκίξει τὸ μετάξι
τοὺς φάνηκε τάχα πῶς περάσανε
στοῦ ἔρωτα τὸ μέρος
καὶ πέσανε στὴν ἀγκαλιά τους
καὶ σμίξανε τοὺς ἄλλους ἑαυτοὺς τους.

Κι Ἐκείνη πῆγε μὲ τὸν Ἄλλο
κι ἐκεῖνος πῆγε μὲ τὴν Ἄλλη.

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ;

Στὸν Μιχάλη Πιερόη

Ποῦ εἶναι τὰ πουλιά;

Ἄτσάραντοι καὶ λιάροι κι ἀητομάχια
συκοφάγοι καὶ κατσουλιέρες καὶ κοτσύφια
τσουτσουλιάνοι καὶ τσαλαπετεινοὶ καὶ τσόνοι
καλημάνες καὶ καλαντζάκια καὶ τσιμιάλια
τσιπιριάνοι καὶ τσικουληθρες καὶ σπέντζοι
τετεντίτσες καὶ τουρλουμπούκια καὶ κίσσες
καλοκερῆθρες καὶ σηκονοῦρες κι ἀσπροκώλια
μπεκανότα καὶ δοδόνες καὶ κωλοτριβιδόνες
ξυλοτρούπηδες καὶ σπίγγοι καὶ τρουποφράχτες
κοκκίνονοῦρες καὶ τρυγονόλιαροι καὶ μυγουςάκια
γαῖταρίθια καὶ σβουρίτζια καὶ σγουρδούλια
θεοπούλια καὶ μυγούδια καὶ σπίνοι;

Ποῦ εἶναι ὁ Κοκκίνολαίμης;

Ποῦ εἶναι τὰ παπιά;

Κρινέλια καὶ γερμάνια καὶ ψαλίδες
ξύλόκοτες καὶ μπάλιζες καὶ σουγλοκώλια
γερατζούλια καὶ ντελίδες καὶ μαυρόπαπα
ψαροφάγοι καὶ τουρλίδες καὶ ζαγόρνα
λαγοτουρλίδες καὶ τσιλιβίδια καὶ βουτουλάδες;

Ποῦ εἶναι ὁ Μολοχτὸς κι ὁ Πάπουζας
ἢ Ἄβοκέτα κι ὁ Καλαμοκανάς;

Ποῦ εἶναι

οἱ συκοποῦλες, οἱ βουλγάρους κι οἱ σιταρῆθρες
τὰ βατοπούλια, τὰ κουφαηδόνια κι οἱ ἀερογάμηδες
οἱ φάσες καὶ οἱ σπαθομύτες
τὰ κερκινέζια κι οἱ χαλκοκουροῦνες;

Ποῦ εἶναι

ὁ μποῦφος, ὁ χουχουλόγιωργας κι ὁ κοῦκος
ὁ νυχτοκόρακας, ὁ γκιώνης κι ὁ καράπαπας;

Ποῦ εἶναι

τὰ ξεφτέρια, τὰ γεράκια καὶ οἱ ἀετοί;

Ποῦ εἶναι ὁ Ντρένιος, ὁ Καλογιάννης καὶ ὁ Μπέτος;

Ποῦ εἶναι οἱ Μαυροσκούφηδες;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΚΑΤΩΓΙ

Ἐπομνημόνευμα Α'-Ι'	11
Τραγούδι	23
Γραμμένο στὸν τοῖχο	24
Τὸ ἄγνωστο σῶμα	25
Ἐρημόνησο	26
Μετάσταση	28
Ἀποκαθήλωση	30
Κηδεία π.Χ.	32
Μνήμη τῆς θάλασσας	33
Ἀναπαράσταση	34
Μονόλογος	35
Στῆς Κίρκης	37
Ἄλφειδς	38
Ἀπόσταγμα	39
Αὐτὸς μὲ τὰ λευκὰ	40
Ἐνα ποτήρι νερὸ	42
Μαρτυρία γιὰ μιὰν ἀνοιξη	44
Ἐνα παιδὶ στὸν καιρὸ τοῦ πολέμου	45
Ἡ σύναξη	46
Ἐ νεκρὸς	48
Ἡ μετακόμιση	49
Οἱ ἀράχνες	50
Τὰ πουλιὰ	52
Ἡ καρέκλα	53
Βιογραφία	55
Τὸ κατώγι	56

ΤΟ ΣΑΚΙ

Πουθενά δὲ βρέθηκε	61
Ἄγγελος ἀντάρτης	62
Στιγμὴ	63
Γύφτικο τραγούδι	64
Τὸ περιστέρι	65
Φαντάροι μ.Χ.	66
Ἡ πέτρα	67
Παιδικὸ σχέδιο	68
Τὸ σακί	69
Παλιὰ γραφὴ	70
Οἱ πέτρες θὰ μαρτυρήσουν	71
Ἡ ἀναγνώριση	72
Ἰβήρων 14, 1949	73
Ἐπιμελητὲς	74
Οἱ δῆμιοι	75
Λεπτομέρειες ἀπὸ ἓνα ποίημα	78
Μοῦ κάψανε τὰ χέρια	79
Οἱ δούλες τοῦ φόβου	80
Ὁ παράνομος	82
Μὲ χαμηλὴ φωνή	83
Ἡ θάλασσα	84
Ἡ ἐπίσκεψη	86
Τὸ μαῦρο	87
Κατάβαση	88
Τὸ βαγόνι	89
Μνήμη τοῦ πολέμου	91
Ὁ φόβος	92
Λησμονημένο ἀπόγειομα	93
Κυριακὲς	94
«Ψυχὴ»	95
Νεκρὸς καβαλάρης	96
Εἰκόνες	97
Ἀσκηση	98

ΤΑ ΑΝΤΙΚΛΕΙΔΙΑ

Ὁ ἔρωτας	107
Ὁ σπασμένος καθρέφτης	108
Οἱ μαστόροι	110
Ὁ ποιητής καὶ τὸ φεγγάρι	111
Ἡ δοκιμὴ	112
Ἡ σκόνη	113
Καταγραφὴ ὀνείρου	115
Τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ τεχνίτης	117
Ἡ μύγα	119
Ἡ δαμάλα	120
Τὸ κουτὶ	121
Τὸ δωμάτιο ἢ γυναίκα καὶ τὸ ποίημα	122
Στὴν κοιλάδα τῶν Ἄπειρων Ἄστρων	123
Τὸ θέατρο τοῦ ὕπνου	124
Ὁ Χοκουζάι καὶ ἡ Γυναίκα τοῦ Ψαῖ	126
Τὸ πρῶτο δειλινὸ	127
Ἡ στάχτη	128
Μοῦ εἶπαν οἱ νεκροὶ	129
Ἡ πόρτα καὶ ὁ καθρέφτης	131
Τὸ κόκαλο	132
Τὸ παιδὶ καὶ οἱ ληστές	133
Τὸ ποίημα	134
Ἡ πληρωμὴ τῆς ἡδονῆς	135
Τὰ ἀντικλεῖδια	136
Ἡ βάρκα	137

ΤΡΙΑΝΤΑΤΡΙΑ ΧΑΪΚΟΥ

<i>Κρυφὸ μου σῶμα</i>	143
<i>Ὅταν χορεύει</i>	144
<i>Πάλι τὸ δρόμο</i>	145
<i>Κάπου στ' ὄνειρο</i>	146
<i>Στις τρεῖς τῆ νύχτα</i>	147

<i>Πάνω στ' ἄμόνι</i>	148
<i>Δυὸ μάτια σπαθιά</i>	149
<i>Τρεῖς φίλοι παίζαν</i>	150
<i>Κούμαρο μέλι</i>	151
<i>Ὅταν κοιτάζει</i>	152
<i>Δές! Δυὸ κοννούπια</i>	153
<i>Πέθαινα λέει</i>	154
<i>Νὰ θέλω κι ἄλλο</i>	155
<i>Μέρα καὶ νύχτα</i>	156
<i>Σπουργίτης φονιάς</i>	157
<i>Σταυροὶ στὴν πλαγιά</i>	158
<i>Ἄκουγα κουπιὰ</i>	159
<i>Θάλασσα χλωμὴ</i>	160
<i>Βαθιά στὴ λάσπη</i>	161
<i>Πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ</i>	162
<i>Ἄχνα δὲ βγάζω</i>	163
<i>Μικρὸ καράβι</i>	164
<i>Νεκρὸς κι ὁ Ἐκτωρ</i>	165
<i>Οὐρὰ παγονιοῦ</i>	166
<i>Ὅχου κι ἀπόψε</i>	167
<i>Εἶναι οἱ λέξεις</i>	168
<i>Εἶπε ὁ Ζήνων</i>	169
<i>Γελάει ὁ λύκος</i>	170
<i>Ἄνθη μυγδαλιᾶς</i>	171
<i>Φτωχὸ κόκαλο</i>	172
<i>Τὸ ἕνα σου μάτι</i>	173
<i>Ἀκίνητοι. Σὰν</i>	174
<i>Ὅλοι χωρᾶμε</i>	175

ΛΙΓΟΣ ΑΜΜΟΣ

<i>Λίγος ἄμμος</i>	183
<i>Ἡ Σιωπὴ</i>	184
<i>Τὸ μαρτύριο</i>	185
<i>Τὸ ταμεῖο τῶν ὄνειρων</i>	186

Ἡ Ἄνθεια	187
Τὰ λογιστικά	188
Τὰ πέπλα	189
Τῆς Γύφτισσας	190
Αἰσθηματικὸ	191
Δὲν ξανακοίταξα	192
Τὸ παιδί τοῦ Σιδερεᾶ	193
Μὴν μπαίνετε ἀπόψε στὸ Θέατρο	194
Ὁ ποιητῆς καὶ τὸ ποίημα	195
Ἡ μνήμη	197
Θεώρημα	198
Οἱ ἄγραφοι στίχοι	199
Ὁ χαμένος χρόνος τῆς ἀγάπης	200
Τὰ ὄρια τῆς τέχνης ἐνὸς μικροῦ ζαχαροπλάστη	202
Γιὰ κείνη ποὺ δὲν ἦρθε στὰ νησιὰ τῶν Μακάρων	203
Κάτω ἀπὸ μιὰ χρυσομηλιὰ στὴν Κύπρο	204
Τὸ φυλάκιο	205
Ὁ ταξιδιδώτης	206
Ὁ ἄλλος	207
Τὸ τέλειο ἔγκλημα	208
Ἡ ἔρημος καὶ ὁ καθρέφτης	209
Στίχος ἐνύπνιος	210

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ;

Ἡ λέξη	217
Ἀλησιμόνητη μέρα	218
Γιὰ νὰ μὴ χαθοῦμε	219
Πάρις	220
Ἐλένη	221
Τὰ χέρια	222
Τὸ διάφανο μετάξι	223
Μυρωμένο σκοτάδι	224
Δὲν ἤμασταν τίγρεις κάποτε;	225
Ἡ νύχτα καὶ ἡ κάμαρη	226

Τὸ διαμέρισμα	227
Ἡ νάρκη	228
Ὁ Πόλεμος	229
Μυστικὴ ἀποστολὴ	230
Ποῦ εἶναι τὰ πουλιά;	231
Ἡ λάμπα	233
Ἡ γκρίζα μπλούζα	234
Ἡ νύχτα καὶ ὁ Χρόνος	235
Ἡ ἐκδρομὴ	236
Ὁ κῆπος	237
Μέσα στὴ νύχτα	238
Ἡ θάλασσα, ἡ γυναίκα καὶ ἡ νύχτα	239
Θὰ ἔρχομαι	240
Ἡ φωτογραφία	241
Τὸ ἄλογο	242
Τὸ παράπονο	243
Ἡ κόρη τῆς ἀβύσσου	244
Οἱ τρεῖς	247
Ἵπάρχει πάντα ὁ ἔρωτας	248

ΝΑ ΜΗ ΤΟΥΣ ΞΕΧΑΣΩ

Νέοι ποιητὲς εἰς τὸ Ρωσικὸν 1946	251
Ἡ γυναίκα τοῦ Σέχα	252
Τὸ φίδι καὶ τὸ μῆλο	253
Ἡ μικρὴ περιγίπισσα	254
Ὁ φύλακας	255
Ὁ κάβουρας καὶ ἡ Ὠραία	256
Τὸ σπίτι τῆς Ποίησης	257
Ἡ Ὀμορφιὰ καὶ τὸ Κτῆνος	258
Ὠραία νύχτα	259
Ἐνα κρίνο στὴν Κόλαση	260
Τὸ φοβερὸ βλέμμα	261
Ὁ γάτος μου	262
«Μάνα»	264

Τὰ Πάθη	265
Χαϊκού	266
Ὁ λύκος καὶ ὁ ἔρωτας	270
Νὰ μὴ τοὺς ξεχάσω	271
Ὁ Χρόνος εἶναι ψέμα	272
Ἄλλὰ τὸ ποίημα δὲν χάνεται	273

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Σημειώσεις γιὰ τὶς ἐπιγραφὰς καὶ τὰ παραθέματα	277
Σημείωμα γιὰ τὴν ἔκδοση	278
Αὐτοτελεῖς ἐκδόσεις ποιητικῶν βιβλίων τοῦ Γ. Παυλόπουλου	280
Γιάννης Ξούριας: «Ἐργοβιογραφικὰ γιὰ τὸν Γ. Παυλόπουλο»	281